

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

13. února 2014*

„Řízení o předběžné otázce — Články 49 SFEU, 101 SFEU a 102 SFEU — Nařízení (EHS) č. 2454/92 — Nařízení (ES) č. 12/98 — Činnost spočívající v pronájmu motorových vozidel s řidičem — Vnitrostátní a regionální právní úprava — Povolení vydané obcemi — Podmínky — Čistě vnitrostátní situace — Pravomoc Soudního dvora — Přípustnost otázek“

Ve spojených věcech C-162/12 a C-163/12,

jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podané rozhodnutími Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Itálie) ze dne 19. října 2011 a 1. prosince 2011, došlými Soudnímu dvoru dne 2. dubna 2012, v řízeních

Airport Shuttle Express scarl (C-162/12),

Giovanni Panarisi (C-162/12),

Società Cooperativa Autonoleggio Piccola arl (C-163/12),

Gianpaolo Vivani (C-163/12)

proti

Comune di Grottaferrata,

za přítomnosti:

Federnoleggio,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení M. Ilešič, předseda senátu, C.G. Fernlund, A. Ó Caoimh (zpravodaj), C. Toader a E. Jarašiūnas, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: A. Impellizzeri, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 19. června 2013,

* Jednací jazyk: italština.

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Airport Shuttle Express scarl, G. Panarisiho, Società Cooperativa Autonoleggio Piccola arl, G. Vivaniho a Federnoleggio P. Troianiellem, avvocato,
- za Comune di Grottaferrata M. Giustinianim a N. Moraviou, avvocati,
- za Evropskou komisi J. Hottiaux a F. Moro, jako zmocněnkyněmi,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 26. září 2013,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu článků 3 SEU až 6 SEU, 49 SFEU, 101 SFEU a 102 SFEU, jakož i nařízení Rady (EHS) č. 2454/92 ze dne 23. července 1992, kterým se stanoví podmínky, za nichž může dopravce nerezident provozovat vnitrostátní silniční přepravu cestujících uvnitř členského státu (Úř. věst. L 251, s. 1), a nařízení Rady (ES) č. 12/98 ze dne 11. prosince 1997, kterým se stanoví podmínky, za nichž může dopravce nerezident provozovat vnitrostátní silniční přepravu cestujících uvnitř členského státu (Úř. věst. 1998, L 4, s. 10; Zvl. vyd. 07/03, s. 501).
- 2 Tyto žádosti byly předloženy v rámci dvou sporů, a to mezi Airport Shuttle Express scarl (dále jen „Airport Shuttle Express“) a G. Panarisi, jakož i Società Cooperativa Autonoleggio Piccola arl (dále jen „Autonoleggio Piccola“) a G. Vivanim na straně jedné a Comune di Grottaferrata na straně druhé, ve věci pozastavení povolení k výkonu činnosti pronájmu motorových vozidel s řidičem („noleggio con conducente“, dále jen „pronájem s řidičem“). Federnoleggio, sdružení seskupující podniky pronajímající automobily a autobusy s řidičem, vstoupilo do řízení jako vedlejší účastník na podporu žalobkyň v obou věcech v původním řízení.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Nařízení č. 2454/92 bylo zrušeno rozsudkem ze dne 1. června 1994, Parlament v. Rada (C-388/92, Recueil, s. I-2067).
- 4 Podle článku 1 nařízení č. 12/98:

„Každému provozovateli silniční osobní dopravy pro cizí potřebu, který je držitelem licence Společenství [...] musí být za podmínek stanovených v tomto nařízení a bez diskriminace na základě státní příslušnosti nebo místa, kde je dopravce usazen, povoleno dočasně provozovat vnitrostátní silniční osobní dopravu pro cizí potřebu v jiném členském státě [...] aniž je na něm požadováno mít sídlo nebo být jinak usazen v tomto státě.

[...]"
- 5 Podle čl. 2 bodu 4 nařízení č. 12/98 se pro účely tohoto nařízení rozumí pojmem „vozidla“ „motorová vozidla, která jsou svým konstrukčním typem a vybavením určena k přepravě více než devíti osob včetně řidiče“.

- 6 Jak vyplývá z čl. 2 odst. 2 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES ze dne 12. prosince 2006 o službách na vnitřním trhu (Úř. věst. L 376, s. 36), tato směrnice se nepoužije na služby v oblasti dopravy spadající do oblasti působnosti hlavy VI třetí části Smlouvy o FEU.

Italské právo

Vnitrostátní právní úprava

- 7 Článek 3 rámcového zákona č. 21 ze dne 15. ledna 1992 o přepravě osob prostřednictvím nepravidelné veřejné automobilové dopravy (GURI č. 18 ze dne 23. ledna 1992), ve znění legislativního nařízení č. 207 ze dne 30. prosince 2008 (GURI č. 304 ze dne 31. prosince 2008), které bylo novelizováno a přeměněno v zákon zákonem č. 14 ze dne 27. února 2009 (běžný doplněk ke GURI č. 49 ze dne 28. února 2009, dále jen „zákon č. 21/1992“), stanoví:

„1. Služba pronájmu [...] s řidičem je určena zvláštním uživatelům, kteří na parkovacím stání dopravce požádají o uvedenou službu na určitou dobu nebo cestu.

2. Vozidla musejí být parkována na parkovacím stání dopravce [...]

3. Sídlo dopravce a parkovací stání se musejí nacházet výlučně na území obce, která udělila povolení.“

- 8 Podle článku 7 zákona č. 21/1992:

„1. Držitelé licence pro provoz taxislužby nebo povolení k provozování služby pronájmu vozu s řidičem za účelem svobodného výkonu činnosti se mohou

[...]

b) sdružovat ve výrobní a pracovní družstevní společnosti, za které se považují společnosti s kolektivním vlastnictvím nebo družstva poskytující služby, působící v souladu s platnými právními předpisy upravujícími družstva;

c) zapojovat do konsorcia řemeslných podniků a všech dalších forem stanovených zákonem;

[...]

2. V případech uvedených v odstavci 1 je dovoleno převést licenci nebo povolení subjektům v něm uvedeným a znovu získat dříve udělené licence nebo povolení v případě zániku, vystoupení nebo vyloučení z těchto subjektů.

[...]“

- 9 Článek 8 tohoto zákona stanoví:

„1. Licence k výkonu taxislužby a povolení k poskytování služby pronájmu [...] s řidičem udělují správní orgány obce na základě výběrového řízení osobám, které vlastní vozidlo [...] nebo jím disponují na základě leasingové smlouvy; tyto osoby mohou zabezpečit jejich řízení samy či v rámci sdružení.

2. Licence nebo povolení se vztahuje pouze na jedno vozidlo [...]. Téže osobě lze udělit několik povolení pro účely poskytování služby pronájmu s řidičem [...].

3. K získání a zachování povolení k poskytování služby pronájmu s řidičem je nezbytné, aby měl jeho držitel na základě platného právního titulu sídlo, parkovací stání [...] na území obce, která udělila povolení.“

10 Článek 11 odst. 2 a 4 zákona č. 21/1992 stanoví:

„2. Vyzvednutí uživatele nebo začátek služby do jakéhokoli místa určení se uskuteční na území obce, která vydala povolení, s předchozím souhlasem řidiče pro místa určení za hranicemi obce nebo okresu, aniž je tím dotčeno ustanovení čl. 4 odst. 5.

[...]

4. Rezervace přepravy prostřednictvím pronájmu vozu s řidičem se provádí u příslušných parkovacích stání. Každá jednotlivá služba pronájmu vozu s řidičem začíná a končí na parkovacím stání v obci, která udělila povolení, přičemž vozidlo se musí vrátit na toto místo, kdežto vyzvednutí a příjezd na místo určení uživatele se mohou uskutečnit také na území jiných obcí.“

11 Ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že čl. 14a odst. 2 zákona č. 11, ze dne 4. února 2005, zavedeného zákonem č. 88 ze dne 7. července 2009 o ustanoveních přijatých k plnění povinností podle práva Společenství, vyplývajících z příslušnosti Itálie k Evropským společenstvím – zákon Společenství z roku 2008 (běžný doplněk ke GURI č. 161 ze dne 14. července 2009) stanoví, že „na italské občany se nepoužijí pravidla či praxe vyplývající z italského práva, které mají diskriminační účinky v porovnání s podmínkami a zacházením uplatňovanými na státní příslušníky Společenství, kteří mají bydliště v tuzemsku“.

Právní úprava regionu Lazio

12 Článek 5 regionálního zákona Lazio č. 58 ze dne 26. října 1993 o ustanoveních týkajících se výkonu nepravidelné veřejné dopravy a o seznamu řidičů činných ve službách nepravidelné veřejné dopravy ve smyslu článku 6 zákona č. 21/1992 (*Bollettino ufficiale della Regione Lazio* č. 31 ze dne 10. listopadu 1993), ve znění článku 58 regionálního zákona Lazio č. 27 ze dne 28. prosince 2006 (běžný doplněk č. 5 k *Bollettino ufficiale della Regione Lazio* č. 36 ze dne 30. prosince 2006, dále jen „regionální zákon č. 58/1993“), stanoví:

„Služba pronájmu vozu s řidičem je určena specifickým zákazníkům, kteří v sídle dopravce požádají o uvedenou službu na určitou dobu nebo cestu. Vyzvednutí zákazníka a začátek služby se uskuteční na území obce, která udělila povolení. Jízdy se uskuteční na jakékoli místo určení. Vozidla jsou parkována na parkovacích stáních.“

13 Článek 10 regionálního zákona č. 58/1993, nadepsaný „Povinnosti držitelů licence na poskytování taxislužby a povolení k poskytování služby pronájmu vozu s řidičem“, v druhém odstavci stanoví:

„S výhradou ustanovení [...] se vyzvednutí zákazníka a začátek služby uskuteční výlučně na území obce, která udělila licenci nebo povolení, na jakékoli místo určení, s předchozím souhlasem řidiče pro místa mimo území obce.“

14 Článek 17 regionálního zákona č. 58/1993 stanoví podmínky zápisu do regionálního rejstříku řidičů. Odstavec 1 písm. a) tohoto článku uvádí, že pro účely zápisu je třeba „být italským státním příslušníkem či státním příslušníkem země Evropského hospodářského společenství“.

Spory v původním řízení a předběžné otázky

- 15 Akty ze dne 1. února 2011 Comune di Grottaferrata rozhodla pozastavit na dobu 30 dnů ode dne 14. března 2011 povolení k provozování činnosti pronájmu s řidičem, vydané toutéž obcí G. Panarisimu a G. Vivanimu. Důvodem pozastavení bylo zjištěné porušení článku 3 a čl. 11 odst. 4 zákona č. 21/1992, jakož i článků 5 a 10 regionálního zákona č. 58/1993 v rozsahu, v němž tato ustanovení stanoví výlučné a povinné užívání parkovacího stání umístěného na území obce, která vydala povolení k poskytování dotčené služby, jakož i zahájení a ukončení služby na uvedeném parkovacím stání. Na základě šetření se totiž zjistilo, že vozidla využívaná k poskytování služby, uvedená v těchto oprávněních, nevyužívala parkovací stání umístěná na území obce Grottaferrata, ale parkovací stání umístěná na území obce Řím, kde mají sídlo společnosti Airport Shuttle Express a Autonoleggio Piccola, na které G. Panarisi a G. Vivani převedli uvedená povolení.
- 16 Společnosti Airport Shuttle Express a G. Panarisi, jakož i Autonoleggio Piccola a G. Vivani podali k předkládajícímu soudu dvě žaloby směřující ke zrušení výše uvedených opatření o pozastavení povolení, jejichž legalitu zpochybňují zejména na základě unijních právních předpisů v oblasti dopravy, vnitřního trhu a hospodářské soutěže.
- 17 Předkládající soud uvádí, že nepravděpodobnou dopravu s řidičem neupravují žádné specifické právní předpisy unijního práva. V projednávaném případě je nicméně třeba odkázat na právní předpisy unijního práva týkající se přepravy osob. V tomto ohledu se v oblasti dopravy použije v plném rozsahu unijní právo v oblasti svobody usazování a volné hospodářské soutěže. Tento soud se dovolává zejména liberalizace dopravy v rámci jednotného trhu stanovené v nařízení č. 2454/92, jakož i liberalizace, ke které došlo v odvětví autobusové dopravy nařízením č. 12/98. Odkazuje rovněž na článek 92 SFEU. Pokud jde o volnou hospodářskou soutěž, cituje články 101 SFEU a 102 SFEU ve spojení s článkem 3 SEU a čl. 4 odst. 3 SEU, jakož i s články 3 až 6 SFEU.
- 18 Předkládající soud se domnívá, že relevantní vnitrostátní a regionální italské právní předpisy jsou v rozporu s článkem 49 SFEU. Tento soud má kromě toho za to, že tato právní úprava obsahuje pravděpodobně opatření, která jsou překážkou skutečné hospodářské soutěže mezi hospodářskými subjekty v oblasti trhu dopravy.
- 19 Za těchto podmínek se Tribunale amministrativo regionale per il Lazio rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky, které jsou ve věcech C-162/12 a C-163/12 formulovány totožně:
- „1) Brání článek 49 SFEU, články 3 [až] 6 SEU, články 101 [SFEU] a 102 SFEU, jakož i nařízení [č. 2454/92] a nařízení [č. 12/98] použití čl. 3 odst. 3 a článku 11 zákona [č. 21/1992] v rozsahu, v němž stanoví, že „[...] [s]ídlo dopravce a parkovací stání se musejí nacházet výlučně na území obce, která udělila povolení, a že „[...] [r]ezervace přepravy prostřednictvím pronájmu vozu s řidičem se provádí u příslušných parkovacích stání. Každá jednotlivá služba pronájmu vozu s řidičem začíná a končí na parkovacím stání v obci, která udělila povolení, přičemž vozidlo se musí vrátit na toto místo, zatímco vyzvednutí a příjezd na místo určení uživatele se mohou uskutečnit také na území jiných obcí [...]“
- 2) Brání článek 49 SFEU, články 3 [až] 6 SEU, články 101 [SFEU] a 102 SFEU, jakož i nařízení [č. 2454/92] a nařízení [č. 12/98] použití článků 5 a 10 regionálního zákona [č. 58/1993] v rozsahu, v němž stanoví, že „[...] [v]yzvednutí zákazníka a začátek služby se uskuteční na území obce, která udělila povolení, a že „[...] [v]yzvednutí zákazníka a začátek služby se uskuteční výlučně na území obce, která udělila povolení, a jízdy se uskuteční na jakékoli místo určení a s předchozím souhlasem řidiče s místy určení mimo území obce [...]“
- 20 Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 2. května 2012 byly věci C-162/12 a C-163/12 spojeny pro účely písemné i ústní části řízení, jakož i pro účely rozsudku.

K žádostem podaným po ukončení ústní části řízení

- 21 Podáním došlým kanceláři Soudního dvora dne 31. října 2013, doplněným dodatkem došlým dne 21. listopadu 2013, požádali Airport Shuttle Express, G. Panarisi, Autonoleggio Piccola a G. Vivani, jakož i Federnoleggio, o znovuotevření ústní části řízení. Podle jejich názoru je ve světle stanoviska generální advokátky takové znovuotevření nutné k tomu, aby byly odstraněny některé faktické nedostatky týkající se otázky přípustnosti žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce a aby byla umožněna diskuse k případnému vlivu této otázky na postup udělování povolení k výkonu činnosti pronájmu s řidičem italskými obcemi.
- 22 Uvedené zúčastněné strany podpůrně Soudní dvůr vyzývají, aby požádal předkládající soud o vysvětlení podle článku 101 jednacího řádu Soudního dvora.
- 23 Podle článku 83 jednacího řádu může Soudní dvůr po vyslechnutí generálního advokáta nařídit znovuotevření ústní části řízení, zejména má-li za to, že věc není dostatečně objasněna, nebo předložil-li některý z účastníků řízení po ukončení této části řízení novou skutečnost, která může mít rozhodující vliv na rozhodnutí Soudního dvora, anebo má-li být věc rozhodnuta na základě argumentu, který nebyl mezi účastníky řízení nebo zúčastněnými uvedenými v článku 23 statutu Soudního dvora Evropské unie projednán.
- 24 Je však třeba připomenout, že podle čl. 252 druhého pododstavce SFEU je úlohou generálního advokáta předkládat veřejně, zcela nestranně a nezávisle odůvodněná stanoviska ve věcech, které podle statutu Soudního dvora vyžadují jeho účast. Při plnění této úlohy může případně analyzovat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce tak, že ji zasadí do kontextu, který je širší, než je kontext striktně definovaný předkládajícím soudem nebo účastníky původního řízení. Vzhledem k tomu, že Soudní dvůr není vázán stanoviskem generálního advokáta ani důvody, na základě kterých k němu dospěl, není nezbytné znovuotevřit ústní část řízení podle článku 83 jednacího řádu pokaždé, když generální advokát nadnese právní otázku, která nebyla mezi účastníky řízení projednána (viz zejména rozsudky ze dne 22. května 2008, *Feinchemie Schwebda a Bayer CropScience*, C-361/06, Sb. rozh. s. I-3865, bod 34; ze dne 11. dubna 2013, *Novartis Pharma*, C-535/11, bod 31, jakož i ze dne 12. prosince 2013, *Carratù*, C-361/12, bod 19).
- 25 Za těchto podmínek není namístě vyhovět žádosti o znovuotevření ústní části řízení.
- 26 Pokud jde o možnost stanovenou v článku 101 jednacího řádu požádat předkládající soud o vysvětlení, vyplývá z ustálené judikatury, která je nyní promítnuta do čl. 94 písm. b) a c) uvedeného jednacího řádu, že předkládací rozhodnutí je základem řízení o předběžné otázce před Soudním dvorem, takže je nezbytné, aby vnitrostátní soud uvedl v samotném předkládacím rozhodnutí skutkový a právní rámec sporu v původním řízení a alespoň minimální vysvětlení k důvodům volby ustanovení unijního práva, o jejichž výklad žádá, a k souvislosti, kterou spatřuje mezi těmito ustanoveními a vnitrostátními právními předpisy použitelnými na spor, který projednává (v tomto smyslu viz zejména usnesení ze dne 28. června 2000, *Laguillaumie*, C-116/00, Recueil, s. I-4979, body 23 a 24; rozsudky ze dne 19. dubna 2007, *Asemfo*, C-295/05, Sb. rozh. s. I-2999, bod 33, jakož i ze dne 21. února 2013, *Mora IPR*, C-79/12, bod 37).
- 27 Za těchto podmínek Soudní dvůr v rámci projednávaných věcí nepovažuje za vhodné žádat předkládající soud o vysvětlení.

K žádostem o rozhodnutí o předběžné otázce

- 28 Podstatou otázek předkládajícího soudu je, zda musí být různá ustanovení unijního práva vykládána v tom smyslu, že brání vnitrostátní a regionální právní úpravě týkající se podmínek povolování a výkonu činnosti pronájmu s řidičem.

- 29 Vzhledem k formulaci otázek je třeba bez dalšího připomenout, že na základě článku 267 SFEU nemá Soudní dvůr pravomoc rozhodovat o výkladu vnitrostátních právních a správních předpisů ani o souladu těchto předpisů s unijním právem (viz zejména rozsudky ze dne 18. listopadu 1999, Teckal, C-107/98, Recueil, s. I-8121, bod 33, jakož i ze dne 23. března 2006, Enirisorse C-237/04, Sb. rozh. s. I-2843, bod 24 a citovaná judikatura).
- 30 Z ustálené judikatury však vyplývá, že Soudnímu dvoru je v případě otázek, jež jsou formulovány nepřesně nebo překračují rámec úkolů svěřených Soudnímu dvoru článkem 267 SFEU, v tomto ohledu vyhrazeno vyjmout ze všech poznatků poskytnutých vnitrostátním soudem, a zejména z odůvodnění předkládacího rozhodnutí prvky unijního práva, které s přihlédnutím k předmětu sporu vyžadují výklad (viz zejména rozsudek ze dne 11. března 2010, Attanasio Group, C-384/08, Sb. rozh. s. I-2055, bod 18 a citovaná judikatura). Z tohoto hlediska Soudnímu dvoru přísluší případně přeformulovat otázky, které jsou mu položeny (viz zejména výše uvedený rozsudek Attanasio Group, bod 19; rozsudky ze dne 14. října 2010, Fuß, C-243/09, Sb. rozh. s. I-9849, bod 39 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 4. října 2012, Byankov, C-249/11, bod 57 a citovaná judikatura).
- 31 Podle této judikatury lze připustit, že třebaže položené otázky podle svého znění pravděpodobně usilují o přímé použití unijního práva na spory v původním řízení, předkládající soud ve skutečnosti usiluje o výklad tohoto práva vzhledem ke skutkovým a právním okolnostem, které se použijí v původním řízení.
- 32 Dále je nutno podotknout, že jak uvedla generální advokátka v bodě 20 svého stanoviska, nařízení č. 12/98, které je předmětem položených otázek, se nepoužije na činnost dotčenou v původním řízení, neboť toto nařízení se podle svého čl. 2 bodu 4 použije pouze na motorová vozidla, která jsou svým konstrukčním typem a vybavením určena k přepravě více než devíti osob včetně řidiče. Kromě toho z bodu 3 tohoto rozsudku vyplývá, že nařízení č. 2454/92 bylo Soudním dvorem zrušeno.
- 33 Kromě toho zmiňují předběžné otázky vedle článku 49 SFEU, jakož i článků 101 SFEU a 102 SFEU, články „3 SEU [až] 6 SEU“. Pokud jde o pravidla hospodářské soutěže obsažená v článcích 101 SFEU a 102 SFEU, navzdory nepřesnosti ohledně tohoto bodu žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce lze dovodit (obdobně viz zejména výše uvedený rozsudek Byankov, bod 58 a citovaná judikatura), že ve skutečnosti se tyto otázky s ohledem na skutkový stav v původním řízení mohou týkat zejména výkladu těchto ustanovení ve spojení s čl. 4 odst. 3 SEU a článkem 106 SFEU.
- 34 Kromě toho, jak správně uvedla Evropská komise, se uvedené otázky týkají povinností vyplývajících z právních předpisů dotčených v původním řízení, které překračují rámec právních předpisů, jejichž údajné porušení je základem sporů v původním řízení. Jak totiž vyplývá z bodu 15 tohoto rozsudku, spory v původním řízení se týkají pouze porušení povinnosti využívat výhradně parkovací stání na území obce, která udělila povolení k výkonu činnosti pronájmu s řidičem, jakož i povinnosti zahájit a ukončit každou službu dopravy na uvedeném parkovacím stání.
- 35 Položené otázky se navíc podle svého znění týkají zaprvé povinnosti, na základě které se musí sídlo dopravce nacházet výlučně na území obce, která vydala uvedené povolení, zadruhé požadavku, aby rezervace pronájmu s řidičem byla provedena na parkovacím stání využívaném pro účely uvedené činnosti, a zatřetí povinnosti vyzvednout zákazníka výlučně na území obce, která vydala toto povolení. Pokud jde o tyto tři povinnosti, jsou otázky tedy hypotetické.
- 36 Za těchto podmínek je nutno chápat položené otázky tak, že se v podstatě týkají toho, zda musejí být článek 49 SFEU nebo unijní pravidla v oblasti hospodářské soutěže vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby taková vnitrostátní a regionální právní úprava, jako je právní úprava dotčená v původním řízení, ukládající povinnosti, na základě kterých se musí parkovací stání využívané pro účely činnosti pronájmu s řidičem nacházet výlučně na území obce, která udělila povolení k výkonu této činnosti, vozidla využívaná k uvedené činnosti musejí být parkována na tomto parkovacím stání a každá služba musí být zahájena a ukončena na uvedeném parkovacím stání.

- 37 Pokud jde v tomto ohledu zaprvé o unijní pravidla v oblasti hospodářské soutěže, třebaže je pravda, že články 101 SFEU a 102 SFEU se samy o sobě týkají pouze chování podniků a nevztahují se na právní či správní předpisy vydané členskými státy, nic to nemění na skutečnosti, že tyto články vykládané ve spojení s čl. 4 odst. 3 SEU, který zavádí povinnost spolupráce, ukládají členským státům, aby nepřijímaly nebo nezachovávaly v platnosti opatření, byť by se jednalo o právní či správní předpisy, způsobilá zmařit užitečný účinek pravidel hospodářské soutěže uplatnitelných na podniky (viz rozsudky ze dne 16. listopadu 1977, GB-Inno-BM, 13/77, Recueil, s. 2115, bod 31; ze dne 9. září 2003, CIF, C-198/01, Recueil, s. I-8055, bod 45 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 22. prosince 2010, Yellow Cab Verkehrsbetrieb, C-338/09, Sb. rozh. s. I-13927, bod 25).
- 38 Z ustálené judikatury Soudního dvora nicméně vyplývá, že nutnost dospět k výkladu unijního práva, který bude vnitrostátnímu soudu užitečný, vyžaduje, aby uvedený soud vymezil skutkový a právní rámec, do něhož jsou otázky, které pokládá, zasazeny, nebo alespoň vysvětlil skutkové okolnosti, na nichž jsou uvedené otázky založeny. Tyto požadavky se uplatní obzvláště v oblasti hospodářské soutěže, která se vyznačuje složitými skutkovými a právními situacemi (viz zejména výše uvedený rozsudek Attanasio Group, bod 32 a citovaná judikatura, jakož i rozsudek ze dne 10. května 2012, Duomo Gpa a další, C-357/10 až C-359/10, bod 22).
- 39 V projednávaném případě však předkládací rozhodnutí neposkytují Soudnímu dvoru skutkové a právní poznatky, které by mu umožnily určit, zda jsou splněny podmínky, za kterých by se na právní předpisy, jako jsou právní předpisy dotčené v původním řízení, mohly vztahovat články 101 SFEU a 102 SFEU ve spojení s čl. 4 odst. 3 SEU a článkem 106 SFEU. Tato rozhodnutí zejména neobsahují žádné vysvětlení souvislosti, kterou spatřují mezi uvedenými ustanoveními a spory v původních řízeních nebo předmětem těchto sporů.
- 40 Za těchto podmínek je nutno položené otázky v rozsahu, v němž se týkají výkladu uvedených ustanovení, prohlásit za nepřijatelné (obdobně viz zejména výše uvedený rozsudek Duomo Gpa a další, bod 24).
- 41 Pokud jde zadruhé o článek 49 SFEU, je nesporné, že veškeré skutkové okolnosti sporů v původních řízeních se omezují na jediný členský stát. Za těchto podmínek je třeba ověřit, zda Soudní dvůr má v projednávaných věcech pravomoc vyjádřit se k tomuto ustanovení (obdobně viz zejména rozsudky ze dne 31. ledna 2008, Centro Europa 7, C-380/05, Sb. rozh. s. I-349, bod 64; ze dne 22. prosince 2010, Omalet, C-245/09, Sb. rozh. s. I-13771, body 9 a 10, jakož i výše uvedený rozsudek Duomo Gpa a další, bod 25).
- 42 Taková právní úprava, jako je právní úprava dotčená v původních řízeních, která je podle svého znění použitelná bez rozdílu na hospodářské subjekty usazené na území Italské republiky i na hospodářské subjekty usazené v jiných členských státech, může spadat do působnosti ustanovení týkajících se základních svobod zaručených Smlouvou o FEU zpravidla pouze v rozsahu, v němž se použije na situace mající souvislost s obchodem mezi členskými státy (v tomto smyslu viz zejména rozsudky ze dne 7. května 1997, Pistre a další, C-321/94 až C-324/94, Recueil, s. I-2343, bod 45; ze dne 5. prosince 2000, Guimont, C-448/98, Recueil, s. I-10663, bod 21, jakož i výše uvedený rozsudek Duomo Gpa a další, bod 26 a citovaná judikatura).
- 43 Pokud jde konkrétně o článek 49 SFEU, z judikatury Soudního dvora vyplývá, že toto ustanovení nelze použít na činnosti, které nevykazují žádnou spojitost s jakoukoliv ze situací upravených unijním právem a jejichž všechny relevantní prvky se nacházejí pouze uvnitř jednoho členského státu (v tomto smyslu viz zejména rozsudky ze dne 8. prosince 1987, Gauchard, 20/87, Recueil, s. 4879, bod 12; ze dne 20. dubna 1988, Bekaert, 204/87, Recueil, s. 2029, bod 12; ze dne 1. dubna 2008, vláda Francouzského společenství a Valonská vláda, C-212/06, Sb. rozh. s. I-1683, bod 33, jakož i ze dne 21. června 2012, Susisalo a další, C-84/11, bod 18 a citovaná judikatura).

- 44 Z judikatury vycházející z výše uvedeného rozsudku Guimont sice vyplývá, že i v čistě vnitrostátní situaci může být odpověď na otázky týkající se základních svobod unijního práva pro předkládající soud přesto užitečná, zejména v případě, kdy by mu vnitrostátní právo ukládalo, aby byla tuzemskému státnímu příslušníku poskytnuta stejná práva, jaká státní příslušník jiného členského státu vyvozuje z unijního práva v téže situaci (viz zejména rozsudky ze dne 1. července 2010, Sbarigia, C-393/08, Sb. rozh. s. I-6337, bod 23, jakož i výše uvedený rozsudek Susisalo a další, bod 20 a citovaná judikatura).
- 45 V projednávaném případě se předpokládá, na který poukazuje judikatura uvedená v předchozím bodě tohoto rozsudku, týká v kontextu věci v původních řízeních práv, která by státní příslušník jiného členského státu než Italské republiky mohl vyvozovat z unijního práva, kdyby se nacházel ve stejné situaci jako žalobci v původním řízení.
- 46 Ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, však vyplývá, že žalobci v původním řízení jsou již v Itálii usazeni a jsou oprávněni vykonávat činnost pronájmu s řidičem z obce Grottaferrata. Jejich povolení byla dočasně pozastavena z důvodu nedodržení určitých podmínek, které se k těmto povolením váží. Uvedení žalobci nezamýšlejí usadit se na jiném místě, ať již v Itálii nebo v jiném členském státě. Svými žalobami nezpochybňují obecný systém úpravy této činnosti nebo způsob, jakým byla udělena povolení. Usilují pouze o zrušení některých podmínek stanovených v povoleních, kterými již disponují.
- 47 Státní příslušník jiného členského státu, než je Italská republika, který je ve stejné situaci, jako je situace žalobců v původním řízení, by již podle všech předpokladů vykonával trvale a nepřetržitě hospodářskou činnost z provozovny nacházející se na italském území.
- 48 Věci v původních řízeních jsou tudíž obdobné věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek Sbarigia a ve které šlo o rozhodnutí o možném poskytnutí výjimky z povinnosti týkající se otevírací doby v konkrétní lékárně, a nic tedy nenavštědčovalo tomu, že by takové rozhodnutí mohlo mít vliv na hospodářské subjekty pocházející z jiných členských států (viz rozsudek ze dne 5. prosince 2013, Venturini a další, C-159/12 až C-161/12, bod 27).
- 49 Za těchto podmínek je zřejmé, že výklad článku 49 SFEU týkající se svobody usazování není relevantní v rámci sporů probíhajících před předkládajícím soudem.
- 50 S ohledem na výše uvedené nemá Soudní dvůr v projednávaném případě vzhledem ke skutkovým okolnostem původního řízení pravomoc vykládat článek 49 SFEU.
- 51 S přihlédnutím ke všem předchozím úvahám nemá Soudní dvůr pravomoc odpovědět na tyto žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podané Tribunale amministrativo regionale per il Lazio, a to v rozsahu, v němž se týkají výkladu článku 49 SFEU. V rozsahu, v němž se tyto žádosti týkají jiných ustanovení unijního práva, musejí být prohlášeny za nepřijatelné.

K nákladům řízení

- 52 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

Soudní dvůr Evropské unie nemá pravomoc odpovědět na žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podané rozhodnutími Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Itálie) ze dne 19. října 2011 a 1. prosince 2011 ve spojených věcech C-162/12 a C-163/12, a to v rozsahu, v němž se týkají výkladu článku 49 SFEU. V rozsahu, v němž se tyto žádosti týkají jiných ustanovení unijního práva, musejí být prohlášeny za nepřípustné.

Podpisy.